

روزنامه نواز نهمین شماره

بین المللی نمایش عروسکی تهران - میاری

۲۰ تا ۲۶ مرداد ۱۳۸۷

وقتی عروسک‌ها جان گرفتند

وقتی عروسک‌ها جان گرفتند...

۱۵/۳۰ خانه سنگلج و ماه پیشونی نوشته‌ی ایوب آقاخانی به کارگردانی الهام جعفری در دو نوبت ۱۷ و ۱۹ در خانه‌ی نمایش اداره‌ی تئاتر به صحنه می‌روند. همچنین نمایش **آهای کدو کجا کجا** نوشته و کار رامین کهن ساعت ۱۷ در بخش مرور در تالار هنر به صحنه می‌رود.

عروسک‌های دوازدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی تهران - مبارک شب گذشته در میان مردم به حرکت در آوردند و کار خود را برای فعالیت یک هفته‌ای آغاز کردند.

پرتو بانو، عروسک بزرگ قامت هنرمندان تاجیکستان در کنار عروسک‌های محلی جنوب و در ازدحام موسیقی و مردمی که به سمت محوطه‌ی باز تئاتر شهر آمده بودند، آغازی بر فعالیت دوازدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی تهران - مبارک بودند و در کنار آن‌ها مراسم لیزرشو و آتش‌بازی نیز بر شور و شوق این مراسم افزود.

بعد از اجرای قطعات موسیقی و اجرای گروه‌های نمایشی خیابانی، رحمت‌الله محرابی دبیر این دوره از جشنواره بعد از قرائت پیام محمدحسین صفارهرندی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی گزارش خود را از فعالیت‌های این دوره ارائه و به معرفی بخش‌های مختلف جشنواره پرداخت و هیأت داوران و تعداد نمایش‌های شرکت کننده در جشنواره را معرفی و سال پر باری را بر خانواده تئاتر عروسکی آرزو کرد.

فردا این نمایش‌ها را ببینید

دومین روز از جشنواره با اجرای هشت نمایش همراه است. در این روز سه نمایش **کانتوس انیماتا** به نویسندگی و کارگردانی شارلوت پویک - یونان از کشور هلند، **پولچینلا با چهار دست** به نویسندگی و کارگردانی گاسپار نازوتو لوکا رونگا و **ماهرخ** نوشته سادی پورمهدی به کارگردانی مریم اقبالی در بخش مسابقه بین‌الملل اجرا می‌شوند. هر دو نمایش اول تنها یک اجرا خواهند داشت که به ترتیب ساعت ۲۱ در تالار چهارسو و ۱۹ در تالار قشقایی انجام می‌شود، اما نمایش **ماهرخ** در دو نوبت ۱۸ و ۲۰ در تالار سایه به صحنه خواهد رفت.

در بخش مسابقه‌ی ایران نمایش‌های **افسون شوم شاپیرک** نوشته‌ی لورا کوا به کارگردانی مریم ضیایی ساعت ۲۰/۳۰ در تالار اصلی، **سفر پر ماجرا** به نویسندگی و کارگردانی فاطمه سوزنگر ساعت ۱۷/۳۰ و ۱۹/۳۰ در کارگاه نمایش، و نمایش **سپید، سیاه، ماه پیشونی** به کارگردانی حامد زارعان ساعت

کاتالوگ منتشر شد

کاتالوگ دوازدهمین جشنواره‌ی عروسکی تهران - مبارک به مدیر مسؤلی حسین پارسایی و سردبیری جلیل اکبری صحت منتشر شد. این کاتالوگ در ۱۶۵ صفحه رنگی و قطع خستی شامل اطلاعات داوری و هیأت‌های بازبینی و انتخاب و نمایش‌های بخش‌های صحنه‌ای خیابانی بین‌الملل و مرور است.

در کاتالوگ دوازدهمین جشنواره بخش‌های پژوهشی، داوران و برگزیدگان بخش نمایشنامه‌نویسی، کتاب‌های منتشر شده به مناسبت دوازدهمین جشنواره و همچنین زندگینامه‌ی بیژن نعمتی شریف و یوسف صدیق که مراسم بزرگداشت آن‌ها در این جشنواره برگزار می‌شود، موجود است.

تغییر در گروه داوری

است، کارگردانی نمایش‌های عروسکی و اجرای نمایش عروسکی در مهدکودک‌ها و دبستان‌ها (۱۳۷۷-۱۳۸۰) از دیگر فعالیت‌های اوست و همچنین تدریس تئاتر در مراکز تربیت معلم و آموزشکده‌های فنی و حرفه‌ای تهران و ناظر فنی جشنواره‌های کشوری دفتر مدارس عالی و فنی و حرفه‌ای و بازی و عروسک‌گردانی در نمایش‌های **دیوانگان و متخصصین، آرامش در پارک** و مجموعه‌ی **سعید و سارا** (بخش برون مرزی صلواسیم) و... را بر عهده داشته است.

به گزارش روابط عمومی دوازدهمین جشنواره‌ی بین‌المللی تئاتر عروسکی تهران - مبارک، اردشیر کشاورزی داور بخش مسابقه ایران انصراف داد. پس از انصراف وی، فریبا رئیسی که بازخوان متون صحنه‌ای و خیابانی بود، به عنوان داور این بخش معرفی شد.

رئیس در سال ۱۳۴۳ در آبادان به دنیا آمد. او فارغ‌التحصیل کارشناسی نمایش عروسکی از دانشکده‌ی سینما - تئاتر دانشگاه هنر در سال ۱۳۷۵

انگلیسی: علی، عامری مهابادی
عسکری: رضا معطریان، مانی لطفی زاده، رنوفه رستمی
نشان‌واره: حسین نوروزی
صفحه آراء: سعید شهنازی
حروف نگار: مریم چودکی
لیتوگرافی: چاپ و سفالی: نگارنگه آهلی

مدیر مسؤلی: حسین پارسایی
دبیر جشنواره: رحمت‌الله محرابی
سر دبیر: جلیل اکبری صحت
دبیر اجرایی و ویراستار: مهنا سناکت
نخبره‌نویس: ندا آل طیب، مریم رضازاده،
انسبه کریمیان، مهرداد ابوالقاسمی، مریم قربانی نیا

پرتو بانوی تاجیکستان در مراسم افتتاحیه

هنرمندان تاجیک با آوردن یک عروسک بزرگ، در جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی حضور دارند. پرتو بانو عروسک بزرگی است که هنرجویان دانشکده هنر دوشنبه آن را ساخته و به جشنواره‌ی عروسکی آورده‌اند. این عروسک بزرگ زیر نظر یکی از استادان ایرانی این دانشکده - آذر مبارکی - و با استفاده از مواد دور ریختنی ساخته شده است. هنرمندان تاجیک در مراسم افتتاحیه‌ی جشنواره با عروسک بزرگی شرکت کردند که البته برنامه‌ی ویژه‌ی عروسک آن‌ها انجام حرکات نمایش بود.

حسین زینالی کارگردان نمایش یوجین پشمالو جشنواره فرصت مناسب تجربه

حسین زینالی و گروه تئاتر باران تجربه‌ی متفاوتی را در عرصه‌ی تئاتر عروسکی به صحنه برده است. پس از نمایش عروسکی **انتظار در کافه پارکر** که اقتباسی آزاد از نمایشنامه‌ی مرگ فروشنده‌ی میلر بود، این بار دست به برداشت آزاد از نمایشنامه‌ی **گوریل پشمالو** یوجین اونیل است.

زینالی با اشاره به انتخاب این متن و بازنویسی آن می‌گوید: **گوریل پشمالو** یکی از نمایشنامه‌های مورد علاقه‌ام بود که از مدت‌ها قبل به دنبال اجرای آن بودم و با توجه به شرایط جشنواره و فرصت مناسبی که در اختیارم بود، تصمیم به بازنویسی

بهترین فرصت برای چنین حضوری بود. زینالی که نوع روایت در نمایشنامه‌ی **گوریل پشمالو** را کاملاً تغییر داده، درباره‌ی تجربه‌ی خود می‌گوید: ما در این اجرا نویسنده را وارد داستان می‌کنیم و تمام اتفاقات را از زاویه دید یوجین اونیل تصویر می‌کنیم و از سوی دیگر حادثه‌ی را که برای اونیل نویسنده افتاده و در جریان نگارش نمایشنامه تأثیرگذار بوده، مطرح می‌کنیم که از این نظر تجربه‌ای متفاوت برای گروه محسوب می‌شود.

گروه تئاتر باران در نخستین روز از جشنواره اجرا دارد و زینالی آرزو دارد بعد از تمرین فشرده چند ماهه‌ی گروه و اجرا در دقیقه نود، حداقل فرصت اجرای عمومی کارها هم فراهم شود، تا زحمات گروه در بعدی وسیع‌تر دیده شود.

مجدد آن گرفتیم. او معتقد است **گوریل پشمالو** از آن نمایشنامه‌هایی است که به دلیل ظرفیت شخصیت‌ها و فضاهای نمایشی موجود در آن قابلیت تبدیل به کار عروسکی را دارد و با اضافه کردن دو شخصیت به متن اصلی و قضیه‌ی زاویه‌ی روایت این نمایشنامه، کار را تبدیل به متن عروسکی کردم.

زینالی که پیش از شروع تمرینات این نمایش، مقدمات اجرای **دختر نارنجو** را برای دفتر تولید نمایش‌های عروسکی آماده می‌کرد، درباره‌ی اجرای این کار در جشنواره‌ها گفت: جشنواره‌ی عروسکی فرصت مناسبی بود تا تجربه‌ای متفاوت را که امکان اجرای آن را در بخش تولیدات مرکز نداشتیم و همیشه آرزوی آن را داشتیم به صحنه بیاوریم و **یوجین پشمالو**

گروه‌های شهرستانی تا پایان جشنواره در تهران می‌مانند

گروه‌های شهرستانی شرکت‌کننده در این دوره از جشنواره می‌توانند تا پایان برگزاری جشنواره از آثار شرکت‌کننده دیدن کنند.

محمد حیدری، مسؤول امور استان‌ها در مرکز هنرهای نمایشی می‌گوید: هر گروه سهمیه‌ی ویژه‌ای دارد و اعضای آن می‌توانند تا آخرین روز جشنواره از تمام آثار شرکت‌کننده دیدن کنند.

گروه‌های شهرستانی در هتل مرمر اقامت دارند. این گروه‌ها در صورتی که قصد داشته باشند با گروه‌های خارجی ارتباط برقرار کنند، باید از طریق امور بین‌الملل مرکز هنرهای نمایشی هماهنگی‌های لازم را انجام دهند.

این گروه‌ها در طول برگزاری جشنواره می‌توانند در کارگاه‌های آموزشی نیز شرکت کنند.

داده و سفارت هلند در تهران نیز برای حضور این دو گروه از آن‌ها حمایت‌های مالی کرده است. دو نمایش **قورباغه** به نویسندگی دیک فلد و کارگردانی تئوتورا و **کانتوس انیماتا** به نویسندگی و کارگردانی شارلوت بویک - بولن، دو نمایشی هستند که از هلند در این دوره از جشنواره شرکت می‌کنند.

دفتر ایران ایر در آمستردام هلند و همین‌طور سفارت هلند در تهران از دوازدهمین جشنواره‌ی بین‌المللی تئاتر عروسکی حمایت می‌کنند. دفتر ایران ایر در آمستردام با ارسال بار و دکور دو نمایش هلندی شرکت‌کننده در این دوره از جشنواره، حمایت خود را از این رویداد هنری انجام

همکاری ایران ایر آمستردام و سفارت هلند با جشنواره

گفت‌و‌گو با حسین پارسایی،
مدیر کل هنرهای نمایشی

فرصت بیداری

مهرداد ابوالقاسمی

پس از گذشت دو سال، سرانجام بار دیگر عروسک‌ها فرصت دوباره‌ای یافته‌اند تا به صحنه راه پیدا کنند؛ تئاتر شهر از تابستان سال ۱۳۸۵ تاکنون هرگز این همه عروسک به خود ندیده بود، زیرا در زمان برگزاری جشنواره‌هاست که عروسک‌ها فرصت عرض اندام گسترده در تئاتر شهر را پیدا می‌کنند و این بزرگ‌ترین مسأله‌ی گروه‌های تئاتر عروسکی است.

حسین پارسایی مدیر کل هنرهای نمایشی هم خود را علاقه‌مند به برگزاری سالانه‌ی جشنواره نشان می‌دهد و امیدوار است تا شرایط برگزاری جشنواره از دو سالانه به یک سالانه تقلیل پیدا کند؛ اما معضلاتی چون کمبود بودجه، سالن‌های اختصاصی و... را در پیش روی خود می‌بیند تا این امر محقق نشود، در گرماگرم برگزاری جشنواره با مدیر کل هنرهای نمایشی به گفت‌و‌گو نشستیم و او از تلاش‌هایش برای آماده‌سازی زیر ساخت‌های ضروری تئاتر عروسکی و شرایط گسترش و توسعه‌ی این حوزه سخن راند.

پیش از این صحبت‌هایی مبنی بر برگزاری جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی در شهر شیراز به گوش می‌رسید. چرا بحث برگزاری جشنواره در شیراز منتفی شد؟

مرکز هنرهای نمایشی بنا به اهداف خود و به منظور تمرکززدایی از تهران و توسعه‌ی فرهنگ عمومی و ارتقای سطح نمایش در استان‌ها تمایل دارد تمام رویدادهای ملی و بین‌المللی خود را با مشارکت استان‌ها و در سطح استان برگزار نماید. این اتفاق در سطح پایین‌تر در تئاتر استانی و منطقه‌ای رخ می‌دهد، اما در جشنواره‌های سراسری و بین‌المللی، هزینه‌ها افزایش پیدا می‌کند، لذا استان‌هایی که با مشارکت مسوولان فرهنگی به‌ویژه استانداران تجربه و توانایی برگزاری داشته باشند، از این اقدام فرهنگی بهره‌مند خواهند شد. در شرایط فعلی استان‌های متقاضی، شرایط لازم را نداشتند.

برای سیزدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی که دو سال دیگر برگزار می‌شود، اقدامی برای برگزاری جشنواره در شهرستان‌ها دارید؟

به محض پایان جشنواره دبیرخانه‌ی جشنواره موظف خواهد بود تا با استان‌ها مذاکره و در صورت حصول شرایط، جشنواره‌ی سیزدهم را در یکی از استان‌های مقتضی برگزار کند.

آقای پارسایی همه می‌دانیم، آقای محرابی در سال‌های اخیر بیشتر در حوزه‌های مدیریتی به‌ویژه برگزاری جشنواره‌ها فعال بوده‌اند و کمتر مجال کار صحنه‌ای و تئاتر داشته‌اند. دلیل اصلی انتخاب وی به عنوان دبیر جشنواره‌ی تئاتر عروسکی چه بود؟

نوعاً انتخاب دبیران جشنواره‌ها بر اساس سوابق، تجربیات و اشراف آن‌ها و با مشورت شورای عالی تئاتر صورت می‌پذیرد. آقای محرابی علاوه بر شایستگی‌های مدیریتی، طی سال‌های گذشته در زمینه نگارش و مبان‌ی نظری نیز در حوزه‌ی تئاتر فعال بوده‌اند. بنابراین سکانداری جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی به ایشان سپرده شد. در حوزه‌های دیگر نیز با همین مبنا انتخاب‌ها صورت گرفته است، از جمله می‌توان به دبیران تئاتر کودک رضوی و... اشاره کرد که نتایج مثبتی داشته و که البته استمرار حضور این عزیزان برای دستاوردهای جشنواره مؤثر بوده است که در راستای اهداف و سیاست‌های مرکز هنرهای نمایشی است. پلی، برای تقویت، تکامل و اعتلای هر حرکت فرهنگی ضروری است برنامه‌ریزی دراز مدت شود، آقای محرابی با ایده‌های متفاوت و انگیزه‌های مضاعفی همکاری‌شان را با ما آغاز کردند و سعی او علاوه بر جشنواره، توسعه‌ی تئاتر عروسکی و تداوم اجراها در طول سال نیز بوده است.

همه باید کمک کنند

۱۰۴

محمود فرهنگ را در تمام جشنواره های مختلف تئاتری می توان در بخش خیابانی پیدا کرد. او همواره یا داور یا بازیگر یا مسئول بخش انتخاب و... بوده، از این رو تجربه ی بالایی در زمینه ی نمایش نمایش خیابانی دارد و تمام گروه های نمایشی خیابانی با او آشنایند. به بهانه ی برگزاری بخش خیابانی جشنواره ی تئاتر عروسکی با او گفت وگویی انجام داده ایم که می خوانید:

اقای فرهنگ پس از انتخاب طرح ها و ایده های نمایش خیابانی از سوی دبیرخانه ی جشنواره، شما به عنوان مدیر بخش نمایش های خیابانی مشغول به کار شدید. این مسأله خلی در کار شما ایجاد نکرد؟

همان طور که گفتید من پس از طی شدن مرحله ی انتخاب طرح ها و ایده ها به جشنواره پیوستم و زمانی که ما آغاز به کار کردیم، من ها و طرح های مناقصی شرکت از سوی هیأت انتخاب پذیرفته شده بود. در نهایت به همراه حسن دانشگر و دکتر حمیدرضا افشار به بازیگری آثار تهرانی و شهرستانی پرداختیم و تلاش کردیم تا بهترین ها را انتخاب کنیم. مهم ترین ملاک ها و معیارهای انتخاب آثار از سوی گروه بازیگری چه بود؟

انتخاب نمایش خیابانی عروسکی بسیار دشوار است، چرا که نمایش خیابانی عروسکی باید چند ویژگی داشته باشد. اول اینکه باید ما بازی عروسک شکل بگیرد، در عین حال ویژگی های خیابانی را دارا باشد و مخاطب هم در این نمایش ها کار کردی انکارناپذیر دارد.

در حقیقت در این سبک از نمایش باید ویژگی های نمایش طوری در کار شکل بگیرد که قابلیت عروسکی داشته باشد، اما متأسفانه متقاضیان چندان در این زمینه رعایت اصول را نکرده بودند و از همین رو اکثریت قریب به اتفاق نمایش ها مشروط به بازیگری مجدد شدند.

مشکل این گروه ها چه بود؟ به عروسک تکیه کرده بودند یا از ویژگی های تئاتر خیابانی استفاده نکرده بودند؟

خیلی از گروه ها به لحاظ طرح و ایده دچار مشکل بودند. برخی در شیوه ی اجرایی و اصول نمایش خیابانی دچار ضعف بودند که به تمام گروه ها نکته های مورد نظر گروه بازیگری منتقل شد.

به نظر می رسد هیأت انتخاب در این دوره از جشنواره بیشتر نقش هدایتی و نظارتی داشته است!

نه! این گونه نیست، بلکه فقط نظرگاه های کارشناسی به گروه ها و به خصوص به گروه های شهرستانی منتقل شد و آن ها هم این نظرها را در کارها لحاظ می کنند. بیشتر اشکالات گروه ها تکنیکی بود.

تفاوت و سطح کیفیت آثار بین گروه های شهرستانی و تهرانی در چه حد بود؟

متأسفانه در دو سال گذشته در زمینه ی نمایش خیابانی عروسکی کار چندانی صورت نگرفته و برنامه ریزی و کار کارشناسی دیده نمی شود، به همین دلیل کیفیت کارها بسیار کاهش یافته است. در مجموع آثار تهرانی نسبت به آثار شهرستانی از ویژگی های بیشتری برخوردار بودند، البته گروه هایی هم وجود داشتند که به لحاظ کیفیت رشد مطلوب و بالایی دارند.

جشنواره هایی چون تئاتر رضوی، عاشورایی، کودک و نوجوان هر سال برگزار می شوند، در عین حال نمایش های متفاوتی با این مضامین اجرای عمومی می شوند، اما این اتفاق درباره ی تئاتر عروسکی کمتر رخ می دهد. برای رشد و توسعه ی بیشتر این هنر و برای این که بهای بیشتری به تئاتر عروسکی داده شود، بهتر نیست جشنواره ی تئاتر عروسکی هم به جشنواره های سالانه تبدیل شود؟

وقوع این امر، ایده آل هر جشنواره های است، اما میزان تولیدات، کیفیت آثار و اعتبارات برگزاری برای سالانه شدن تعیین کننده است.

گاهی اوقات یک توقف یک ساله به کیفیت و روند تولیدات کمک می کند. به اعتقاد من قبل از این که جشنواره ی تئاتر عروسکی سالانه شود، باید به ثبات حرفه ای، تالارهای اختصاصی، میزان اعتبار و افزایش آن، کیفیت ارائه آثار و استانداردهای لازم و تداوم اجراها فکر کنیم. هرگاه به این جریان تنومند فرهنگی در حوزه ی تئاتر عروسکی دست پیدا کنیم، آن وقت طبیعی است که میزان تولیدات و کیفیت آثار به حدی می رسد که برگزاری جشنواره ی تئاتر عروسکی به طور سالانه، ضروری و اجتنابناپذیر خواهد بود. نمونه ی این روند جشنواره ی آیینی - سنتی است.

عروسک؛ هزینه و کارگاه ساخت آن بزرگ ترین مشکل گروه های تئاتری عروسکی است. ایجاد کارگاه ساخت عروسک در شرایط فعلی بسیار ضروری به نظر می رسد. تاکنون در این راستا اقدامی کرده اید؟

پیش بینی کرده ایم بنا به تمایل و علاقه مندی خانواده ی تئاتر عروسکی تا اختصاص یک تالار مستقل، تالار هنر بتواند یک سانس مستقل را تا پایان سال به تئاتر عروسکی اختصاص دهد.

استفاده از فضاها و امکانات موجود می تواند نتایج مثبتی در برداشته باشد. دیگر اینکه در فضاهای روی بام تالار هنر و پیش بینی یک کارگاه مستقل کوچک برای ساخت عروسک و تئاتر عروسکی شده است و فعلاً برای مقدمات خوب است، از طرفی با بنیاد رودکی به توافق رسیده ایم تا با استفاده از فضاهای موجود (پارکینگ تالار وحدت و کارگاه های موجود) و بهینه سازی، کارگاه ساخت عروسک طراحی و در اختیار گروه های عروسکی قرار بگیرد. البته این اقدامات دولتی است. علاوه بر تمام این ها اگر بخش های خصوصی، گروه های نمایشی و کارگاه های خصوصی بتوانند کارگاهی دایر کنند آمادگی داریم تا به منظور تقویت آن کارگاه تمامی فعالیت های خود را در آن جا متمرکز کنیم.

در بخش بین الملل همچنان مشکلات وجود دارد. به یاد دارم در نشست مطبوعاتی جشنواره ی بیست و پنج تئاتر فجر، بعضی مشکلات و سیاست زدگی کشورهای دیگر را از دلایل حضور نیافتن برخی گروه های نمایشی عنوان کردید. به نظر شما سیاسی کردن تئاتر حاصلی در بر خواهد داشت و آیا راهکاری برای ایجاد تعامل بیشتر با گروه های نمایشی پیدا کرده اید؟

بنا به تجربه عرض می کنم انتخاب آثار خارجی تحت الشعاع روابط و دانش های به ظاهر سیاسی کشورهای دیگر نسبت به ایران نیست. منظور انتخاب نمایش ها نیست، بلکه حضور گروه ها در جشنواره است.

به نظر من چه در حضور و چه در انتخاب این مسائل چندان تأثیرگذار نیست، اما برای انتخاب آثار ما با ضوابط فرهنگی خاصی روبه رو هستیم. نخست این که باید حداقل اشتراکات فرهنگی ما در آثار لحاظ شده باشد و بتوانیم آن را با قابلیت های مختلف همچون خلاقیت ها - نوآوری و تکنیک لازم عرضه کنیم.

بنابراین پیش از این، رویکردها نوعاً فرهنگی بود و در حوزه ی انتخاب تعیین کننده نیست، البته گاهی هم تبلیغات منفی در رسانه های خارجی و استنباط غلط از ثبات منطقه، گروه ها را با سوالاتی مواجه می کند که بعد از سفر به ایران، تصور آن ها اصلاح می شود و سر آخر این که برخی انصرافها به دلیل عدم تفاهم حرفه ای است.

MOBARAK UNIMA

نشست دبیر جشنواره با خبرنگاران

اجرای عمومی آثار نوعی جایزه است

یازده داور برای قضاوت عادلانه

محرابی با معرفی هیأت داوران مسابقه‌ی ایران، افزود: مسلم قاسمی، کریم سعیدیان، ایرج محمدی، شادی پورمهدی، آزاده پورمختار، محمد نعمتی‌پور، آذر مبارکی، محمد عاقبتی و محمد اعلمی و بیژن نعمتی شریف داوری آثار این بخش را انجام می‌دهند. افزایش شما داوران در این بخش برای در نظر گرفتن تنوع سلیقه در بخش داوری و رعایت حقوق تمام گروه‌های شرکت کننده و پرهیز از اعمال سلیقه در این بخش بود تا اعتراضی نسبت به نوع داوری‌ها در این بخش صورت نگیرد.

با هدیه‌ی نقدی از اجراهای عمومی گروه‌ها حمایت می‌کنیم

دبیر این دوره از جشنواره‌ی تئاتر عروسکی به نحوه‌ی کمک هزینه‌ها و جایزه‌ی گروه‌های برگزیده اشاره کرد و افزود: تمامی کمک هزینه‌ها در سه قسط و از سقف یک میلیون تومان پرداخت می‌شود که این مبلغ بنا برحجم کار، سابقه‌ی گروه، تعداد عروسک‌ها، عوامل گروه و ... توزیع خواهد شد و هم‌اکنون هم درحال پرداخت قسط دوم آن به گروه‌های نمایشی هستیم.

او ادامه داد: گروه‌هایی که در بخش مسابقه برگزیده می‌شوند، علاوه بر دریافت جوایز متنوع، کمک هزینه‌هایی دریافت خواهند کرد که برای تولید آتی آن گروه نمایشی برای اجرای عمومی و یا تولید کار جدید در آن گروه مورد استفاده قرار خواهد گرفت. البته اجرای عمومی آثار گروه‌های برگزیده نیز یکی از حمایت‌های اصلی دبیرخانه‌ی جشنواره است که در این راستا مذاکرات، برای اجرای برخی از گروه‌ها در سازمان فرهنگی و هنری شهرداری و دیگر سالن‌های تحت پوشش جشنواره مدنظر است و همچنین تفاهم‌نامه‌های آن در برخی بندها آماده شده و در سایر موارد در حال آماده شدن است.

اجراهای عروسکی از سوی رسانه‌های تصویری پخش می‌شود

محرابی در ادامه از ضبط تصویری تمامی اجراهای شرکت کننده در جشنواره خبر داد و افزود: با توجه به دوسالانه بودن جشنواره‌ی عروسکی ویژگی‌های خاص این گرایش نمایشی، تصمیم گرفتیم تا تمامی آثار را به صورت حرفه‌ای با شش گروه تصویربرداری ضبط کنیم و در راستای آن با مؤسسه‌ی رسانه‌های تصویری تفاهم‌نامه‌ای را به امضا رساندیم که مسوولیت توزیع و پخش این آثار را برعهده بگیرد. البته هزینه‌های ضبط تصویری برنامه‌ها بر عهده‌ی دبیرخانه‌ی جشنواره است و درآمد حاصل از فروش این آثار به گروه‌ها تعلق می‌گیرد.

گزارش بخش‌های مختلف جشنواره

رحمت‌الله محرابی در نشست خبری جشنواره‌ی تئاتر عروسکی تهران مبارک که روز سه‌شنبه - پانزدهم مرداد ماه- در تالار کنفرانس مجموعه تئاترشهر برپا شده بود، با ارائه گزارشی از این دوره گفت: جشنواره‌ی دوازدهم، جشنواره‌ای رقابتی است که دو بخش مسابقه‌ی ایران و مسابقه‌ی بین‌الملل برگزار می‌شود و علاوه بر آن بخش‌های دیگری چون مرور، ویژه‌ی بین‌الملل، جنبی و فضای باز هم اتفاق می‌افتد.

او با اشاره به نحوه‌ی گزینش آثار در بخش‌های مختلف جشنواره توضیح داد: نمایش‌های مسابقه‌ی بین‌الملل از طریق مقایسه‌ی آثار با نمایش‌های خارجی و استانداردهای کیفی در این زمینه انتخاب شده‌اند و در بخش مرور نیز از بین آثاری که در فاصله سال‌های ۱۳۸۵ تا ۱۳۸۶ اجرای عمومی داشته‌اند و پیش از این در جشنواره‌ی تهران مبارک اجرا نداشتند، انتخاب شدند.

محرابی، مجموع آثار صحنه‌ای رسیده به دبیرخانه را ۲۹۶ اثر معرفی کرد و ادامه داد: از میان این آثار ۱۶۱ اثر متعلق به گروه‌های تهران و ۱۳۵ اثر دیگر متعلق به گروه‌های شهرستانی بودند.

در بخش نمایش‌های فضای باز ۲۷ اثر به دبیرخانه رسید که ۹ اثر از تهران و ۱۸ اثر از شهرستان‌ها بود و در مجموع ۲۵ گروه شهرستانی در این دو بخش تقاضا داده بودند که این رقم خود جای بررسی و مطالعه دارد.

او آثار راه یافته به مرحله‌ی بازیابی صحنه‌ای را ۵۷ اثر دانست و افزود: ۳۸ اثر از تهران و ۱۹ اثر از شهرستان بودند که ۲۵ اثر در بخش مسابقه‌ی ایران، ۱۳ اثر در بخش مسابقه‌ی بین‌الملل، ۱۷ نمایش در بخش فضای باز، ۵ نمایش در بخش مرور، یک نمایش در بخش ویژه‌ی بین‌الملل و یک نمایش در بخش جنبی حضور دارند که در مجموع ۸۲ اجرای صحنه‌ای و ۶۸ اجرای فضای باز را شامل می‌شود و این آثار در طول یک هفته‌ی جشنواره در تالارهای نمایشی اصلی، چهارسو، قشقای، سایه، کارگاه نمایش مجموعه‌ی تئاترشهر و تالارهای هنر، سنگلج، خانه‌ی نمایش و فردوسی به صحنه می‌روند.

کیفیت؛ محور اصلی انتخاب

او هدف جشنواره‌ی دوازدهم را کمک به رشد کمی و کیفی نمایش عروسکی و ارائه توانمندی‌های نمایش عروسکی در عرصه‌ی بین‌الملل عنوان کرد و اولویت‌های جشنواره را توجه به متل‌ها و مثل‌ها، آیین‌ها، باورها و نمایش‌های سنتی و بومی و همچنین موضوع‌های آزاد معرفی کرد.

روزنامه دوازدهمین جشنواره بین المللی نمایش عروسکی تهران - مبارک ۱۳۸۷

۲۰ تا ۲۶ مرداد ۱۳۸۷

جدول جشنواره را با توجه به وضعیت گروه‌ها

تنظیم کردیم

دبیر جشنواره‌ی دوازدهم در بخش دیگری از این نشست درباره‌ی چگونگی تنظیم جدول جشنواره گفت: مشکل بزرگ ستاد جشنواره برای تنظیم جدول این دوره مربوط به نوزده گروه نمایشی می‌شد که بازیگران مشترک داشتند و باید جدول با توجه به اجراهای آن‌ها و با جلوگیری از تداخل برنامه‌هایشان تنظیم می‌شد. البته ما می‌توانستیم در مقابل این اتفاق سکوت کنیم و جدول را بدون توجه به محدودیت گروه‌ها تنظیم نماییم، به‌خصوص که هیچ‌کدام از گروه‌ها اطلاعاتی در این زمینه به دبیرخانه ندادند، اما ما با توجه به محدودیت گروه‌های نمایشی، سالن‌ها و ساعت‌های موجود، جدول را با بیشترین تنوع و کمترین مشکل تنظیم کردیم تا به کسی فشار نیاید.

اسپانسرها

او همچنین درباره‌ی اسپانسرهای حمایت‌کننده از جشنواره‌ی دوازدهم، گفت: در حال حاضر سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران حامی اصلی جشنواره است.

کارگاه‌های آموزشی

محرابی با معرفی برنامه‌ی کارگاه‌های آموزشی که در حاشیه‌ی جشنواره برپا می‌شود، عنوان کرد: کارگردان‌های خارجی که به همراه گروه‌های خود از روز نخست در جشنواره دوازدهم اجرا دارند، تجربه‌های اجرایی خود را در قالب کارگاه‌هایی ارائه خواهد کرد و در کنار آن دو کارگاه با عنوان تجربه‌های نمایشی و مشکلات نمایشنامه‌نویسی عروسی گروه‌های ایرانی برگزار می‌شود.

او درباره‌ی مسابقه نمایشنامه‌نویسی نیز گفت: در این بخش ۲۷۴ متن به دست ما رسید که دو اثر برگزیده آن متعلق به جواد ذوالفقاری و طلا معتضدی چاپ می‌شود و از سه گروه دیگر هم تقدیر به عمل می‌آید.

نشست نقد برگزار نمی‌کنیم

دبیر جشنواره‌ی دوازدهم در پاسخ به برگزاری نشست‌های نقد و بررسی آثار گروه‌های شرکت‌کننده هم توضیح داد: جشنواره‌ی دوازدهم به شکل رقابتی برگزار می‌شود و به همین دلیل ترجیح دادیم تا برای جلوگیری از تخریب گروه‌های نمایشی و حفظ فضای جشنواره تا زمان اعلام نتایج این نشست برگزار نشود، به‌خصوص که بالخصوص معتمد قبل از برگزاری این نشست‌ها باید بتوانیم اصول نقد را مدنظر قرار دهیم تا نشست‌های سازنده‌ای داشته باشیم و در این راستا، قصد داشتیم کارگاه داوری در اصول و استانداردهای داوری را برگزار کنیم که تاکنون موفق به برنامه‌ریزی نشده‌ایم.

و ...

او درباره‌ی تفکیک گروه‌های سنی برای نمایشنامه‌های اجرایی در جشنواره‌ی دوازدهم هم گفت: تا جایی که امکان داشت، گروه‌های سنی در جشنواره عروسی را مورد نظر قرار دادیم، تا تکلیف تماشاگر برای انتخاب آثار مشخص باشد، اما به واقع تفکیک این گروه‌ها به لحاظ موضوعی، محتوایی و اجرایی کاری سخت است.

محرابی درباره‌ی انتخاب نمایش ابرای عروسی مکتب در بخش ویژه بین‌الملل گفت: به‌طور کلی دو اثر به بخش جنبی جشنواره راه پیدا کرد که با توجه به کیفیت و اجرای موفق بهروز غریب‌پور تصمیم گرفتیم تا این اثر در بخش ویژه بین‌الملل هم اجرا شود.

دبیر جشنواره درباره‌ی تبلیغات این دوره تصریح کرد: تبلیغات محیطی جشنواره با همکاری احمدرضا نبی‌فر انجام می‌شود و در سطح شهر نیز با همکاری سازمان فرهنگی و هنری شهرداری تهران بیلборدهای جشنواره نصب خواهد شد، تیزر جشنواره‌ی عروسی نیز از چند روز پیش در تلویزیون پخش می‌شود.

او در پایان این نشست درباره‌ی دلایل انتخاب خود به‌عنوان دبیر جشنواره‌ی دوازدهم گفت: دبیری هر جشنواره قبل از هر چیز به برنامه‌ریزی و اعمال صحیح مدیریت نیاز دارد و در گام بعدی به تجربه، تخصص، علاقه و گرایش‌های فرد برمی‌گردد که خوشبختانه من هم تحصیلات تئاتری دارم و هم در این حوزه کار کرده‌ام، از طرفی تجربه مدیریت هنری من نیز به این بخش اضافه شده و سعی دارم، اجرای موفق‌تری در این دوره از جشنواره داشته باشم، ولی برای قضاوت در این زمینه باید تا آخرین روز صبر کرد و بعد دست به داوری عملکرد دبیر زد.

مریم تیموری کارگردان رامپل استیلت اسکین

تجربه متفاوت

رامپل استیلت اسکین یکی از افسانه‌های قدیمی

است که برادران گریم در مجموعه‌ی افسانه‌های خود روایت کرده‌اند و بعدها جین.م. متسون آن را به نمایشنامه تبدیل کرده و مریم تیموری نیز با یک بازنویسی مجدد آن را برای حضور در جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسی تهران - مبارک آماده کرده است و آن را با کارگردانی مشترک خود و حسین چراغی در تالار قشقایی اجرا می‌کند.

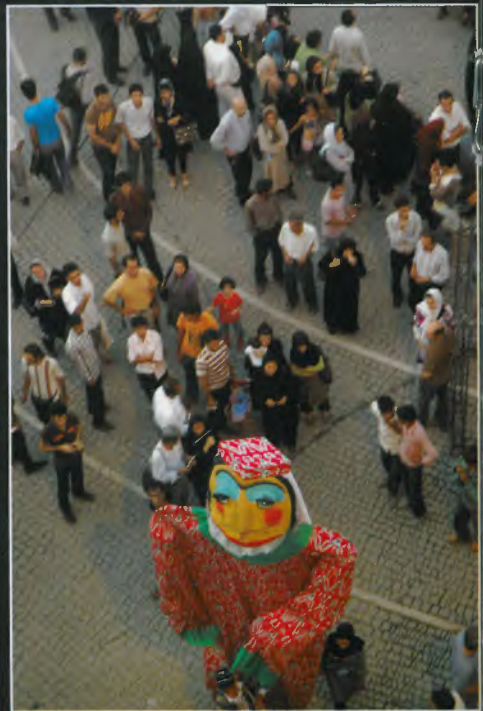
تیموری درباره‌ی انتخاب این متن و اجرای آن می‌گوید: سال گذشته و همزمان با برگزاری دهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسی دانشجویان با همراهی دکتر محمود بختیاری در حال ترجمه‌ی کتاب اصول نگارش نمایشنامه عروسی از نوشته‌های متسون بودم که در انتهای این کتاب نمایشنامه‌ی رامپل... را دیدم و ایده‌ی تبدیل به نخب طلا را برای یک کار عروسی جذاب دیدم، ولی متن اصلی بیشتر مناسب گروه سنی خردسال بود که ما در بازنویسی نمایشنامه از آن سطح فراتر رفتیم و مفاهیمی را در آن قضیه دادیم تا نمایش برای هر گروه سنی مناسب باشد.

تیموری و چراغی که در کارگردانی نمایش در کنار به‌کارگیری تکنیک‌های مختلف تئاتر عروسی از انیمیشن هم استفاده کرده‌اند، می‌گویند: در اجرای این نمایش و تجربه‌ی آن بیشتر از هر چیزی نو بودن برای ما اهمیت داشت و نمی‌خواستیم به روال تجربه‌های قبلی گروه کار کنیم؛ بلکه تصمیم گرفتیم تا میان تصویر و فضای صحنه‌ای تعامل برقرار کنیم، به همین دلیل هم سراغ انیمیشن رفتیم که برای بچه‌ها جذاب است و در عین حال با کار ما هماهنگ بود.

او معتقد است که چنین تجربه‌ای کاری متفاوت برای گروه محسوب می‌شود و می‌گوید در شروع کار خیلی نگران بودیم که با دو فضای منفک و متفاوت روبه‌رو شویم، ولی خوشبختانه با شروع نمایش احساس کردیم که تعامل درستی میان دکور نمایش، صحنه اجرا و انیمیشن طراحی شده، ایجاد کرده‌ایم.

تیموری و گروهش تمام آنچه را که در صحنه اتفاق می‌افتد در انیمیشن و فیلمی که در طول نمایش پخش می‌شود، قرار داده‌اند و با این تکنیک یک فضای یکسان مولتی مدیا ایجاد کرده‌اند.

قابلیت‌های نوین نمایش عروسکی ما را به افق‌های تازه سوق می‌دهد

دین سرشار از معنا، الهام و حقیقت است، یعنی همان چیزی که هنرمند در آثارش از آن بهره می‌گیرد تا هنرش متعالی شود و رسیدن به چنین درجه‌ای است که مانایی یک اثر هنری را تضمین می‌کند.

نمایش عروسکی نیز با تمامی ویژگی‌ها و ابزار خود در جهت القای اندیشه و فکر گام بر می‌دارد، اگرچه در ابتدای امر با هدف لذت و سرگرمی و حتی گاه بازیچه‌ای برای کودکان جلوه می‌کند، اما هر عروسکی به تمامی نمادی از مفهومی و ابزاری برای فرهنگ‌سازی محسوب می‌شود.

اسبابی کوچک که به قدرت دستان جادویی بازیگران موجب راه‌گشایی حقیقت می‌شوند. اجسام بی‌جان که بر اثر حرکت جان گرفته و زندگی می‌یابند، اشیایی معمولی که به مدد اندیشه و احساس معنای پذیرند تا به سخن

کرانه‌های تازه‌ای سوق می‌دهد و تکنیک‌ها و شیوه‌های مدرن همه و همه نشان از گستره‌ی بی‌کران این هنر قدیم بشری دارد. این گونه‌ی نمایشی ظرفیت آن را دارد که حتی از پس سخت‌ترین و پیچیده‌ترین مفاهیم انسانی نیز سربلند بیرون آید، هم‌چنان که بر ساده‌ترین ابزار کودکانه نیز گاه قناعت می‌کند و به عنوان همدم و همراز انسان نیز ظاهر می‌شود.

درآیند، حرکت کنند و جذابیت یابند. نمایش عروسکی طی سالیان عمر بشری از اعمال نیایشی و نمایشی، از حرکات خنده‌دار و غمناک همواره وسیله‌ای مؤثر برای ابلاغ پیام‌های مختلف سیاسی، دینی، اجتماعی و فرهنگی بوده‌اند. آنان گاه جنبه‌ی آموزشی داشته‌اند و گاه جنبه‌ی سرگرمی و هم اکنون قابلیت‌های نوین دنیای نمایش عروسکی ما را به افق‌ها و

دکتر ایمانی خوشخو معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

لازمه شنیدن قصه عروسک‌ها، همراه شدن با آنهاست

غمگین.

جان دادن به عروسک و قدم نهادن در راه پُر فراز و نشیب خیال‌سازی کوله‌باری از عشق می‌خواهد و ایمان، ایمان به معصومیت عروسک‌ها و دست‌هایی که روح زندگی در کالبد عروسک می‌دمد. لازم‌هی نشستن به پای قصه‌ی عروسک‌ها و همراه‌شدن با آن‌ها گذر از زندگی ماشینی مدرن امروز ماست، گذر از دل‌مشغولی‌های روزمره و درگیری‌های هر ساعته‌ای که هر روز ما را از خیال دورتر و به واقعیت نزدیک‌تر می‌کند.

نمایش عروسکی از همان آغاز، رسالت سترگی بر دوش داشته است. هنرمند، عروسک را وسیله‌ای قرار داد برای بیان آنچه دوست می‌داشت و در جهان واقعی به آن دسترسی نداشت. چوب و پارچه و رنگ و نقش همه و همه دست به دست هم دادند تا ذهن خیال‌پردازانه‌ی هنرمند از همین اشیای به ظاهر ساده، جهانی خلق کند مملو از رمز و راز و شگفتی و در ترسیم این جهان شگفت تا آن‌جا پیش رود که ما مرز میان خیال و واقعیت را گم کنیم. با شادای این اشیاء به هم پیوسته شاد شویم و با غم آن‌ها

حسین پارسایی رئیس مرکز هنرهای نمایشی:

عروسک همزاد کودکی تا پیری

خود تا تصویر کنی همه آن چیزی که همیشه دست یافتنی نیست. نقش در نقش، همراه با خاطره و خیال، گاه سرمست، رو به آسمان، قهقهه می‌زنیم، و گاه غمگین، نم اشکی همچون بلور بر صورت بی‌جان‌شان جاری می‌سازیم، تا خواهی آهی سرد بکشی، در قاب چشمانی درشت، همچون آبی دریا، سوار بر امواج در دل آسمان، نقش می‌بندی و یاد و خاطره‌ای می‌سازی برای سال‌های دورتر.

جهان بدون عروسک، جهان بدون کودکی است، دنیایی بی‌حس و خاطره و خالی از یادگارهای گذشته؛ گذشته‌ای پاک و بی‌آلایش که در آن عروسکی کوچک، همدم و مونس انسان، می‌شود. جهانی پر از رمز و راز، آرزو و امید، اشک و لبخند که تنها با رؤیا معنا پیدا می‌کند و تا همیشه می‌ماند؛ «عروسک، همزاد کودک تا پیری» با چشمانی مهربان و معصومانه، هر بار خیره به آن، سفر می‌کنی به آن سوی رؤیاهای

رحمت‌الله محرابی دبیر جشنواره:

در بازی عروسک‌ها برنده ماییم

همان دنیایی که سخت آرزویش را داریم و گاه نشانی از آن در این زمانه نمی‌یابیم. اما چه سحری دارد دنیای عروسک‌ها که گاه نیم‌بند عروسکی رنگی اشک حسرت بر چشم‌هایمان می‌نشانند و گاه خنده‌های شورانگیز بر لب؟ آیا این چنین دل به عروسک‌ها سپردن نشان از زنده بودن روح کودکی و سادگی در وجود ما نیست؟ اگر چنین باشد که در بازی عروسک‌ها برنده‌ی واقعی خود ماییم.

در میان گونه‌های مختلف هنر نمایش، نمایش عروسکی جایگاه ویژه‌ای دارد؛ زیرا نه چون انواع گونه‌های نمایشی، نیازمند حضور فیزیکی نمایشگر بر صحنه است و نه محدود به هر آنچه که در حوزه‌ی تقلید محض می‌گنجد. نمایش عروسکی جواز ورود به شهرهای خیال‌انگیز ذهن آدمی است که هم نشان از کودکی دوردست و خاطره‌انگیز دارد و هم دستی بر دنیای ناممکن و رؤیاگون دوره‌ی میانسانی،

محسن پورقاسمی کارگردان دار و دایره گذاری در فرهنگ عامه

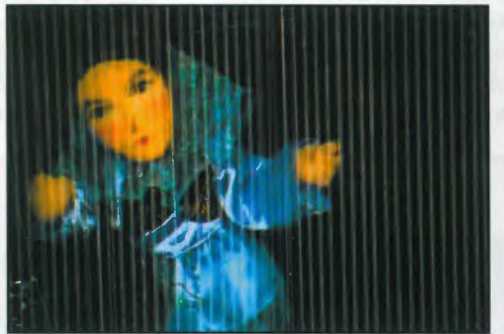
ا. ک.

فرهنگ مردم هر ملتی در حکم زندگی‌نامه و خصوصیات توده‌ی عوام آن ملت است که نمایانگر آداب و عادات آن قوم، سوابق تاریخی و ستون فکری و اجتماعی مردم آن کشور محسوب می‌شود. توجه به این فرهنگ می‌تواند نقش ارزنده‌ای در حفظ و بقای فرهنگ عامه ایفا کند و در انتقال سینه به سینه آن مؤثر باشد.

فولکلور هر قومی نماینده‌ی شیوه‌ی تفکر و خصوصیات ذهنی آن‌ها است که به بخش‌های گوناگونی از جمله لالایی‌ها، امثال عامیانه، بازی‌های محلی کودکان، مثل‌ها، قصه‌ها، افسانه‌ها، اساطیر و باورهای مردم تقسیم می‌شود. تمام این موارد در تئاتر کاربرد دارد و از آن‌جایی که مردم ما با این تاریخ و ادبیات مأنوس هستند، کشاندن چنین حوزه‌هایی به تئاتر در جذب و تأثیرگذاری مخاطب تأثیر گذار است.

محسن پورقاسمی به این مهم توجه داشته و در پرونده‌ی کاریش نمایش‌های زیادی را با برداشت از فرهنگ و تاریخ همدان به روی صحنه یا جایی نزدیک به خیابان برده است که می‌توان به نمایش‌های **دختر آدای**

(نهمین جشنواره‌ی بین‌المللی نمایش عروسکی تهران)، **حسنی باهوش** و **دیو دراز گوش** (جشنواره‌ی دهم)، **لنگ درازها** (جشنواره‌ی یازدهم) و **دار و دایره** در دوازدهمین جشنواره‌ی بین‌المللی نمایش عروسکی تهران (مبارک) اشاره کرد. پورقاسمی در نمایش‌هایش از لهجه، موسیقی و لباس محلی استفاده می‌کند. در **دار و دایره** یک راوی نیمی از بار دیالوگی نمایش را به دوش می‌کند. روایتگر با زبان معیار صحبت می‌کند و همین امر باعث می‌شود مخاطبان با مشکل عدم درک مفاهیم مواجه نشوند.

دار و دایره با کارگردانی و نویسندگی محسن پورقاسمی از شهر همدان، قصه‌ی یک کارگاه قالی‌بافی است که در آن دختران قالیباف مورد ظلم صاحب کارگاه واقع می‌شوند. در آن‌جا دختری به نام گلنار با کار و تلاش نظر صاحب کارگاه را جلب و مورد حسادت دیگران قرار می‌گیرد... در این نمایش بازی عروسک‌ها در قالب سیاه اجرا می‌شود. پورقاسمی یکی از مشکلات تئاتر شهرستان‌ها را کمبود شدید بودجه و امکانات می‌داند و معتقد است بیشتر امکانات در اختیار گروه‌های تهران است و گروه‌های شهرستانی حتی از کمترین امکانات بی‌بهره‌اند. حتی ما برای دیدن نمایش‌ها در جشنواره هم گاهی دچار مشکل می‌شویم. این کارگردان به دلیل نبود درآمد اقتصادی تئاتر حرفه‌ای شدن تئاتر را در شهرستان غیرممکن می‌داند. محسن پورقاسمی به علت صداقت تماشاگرها و نزدیکی بازیگرها به تماشاگرها نمایش خیابانی، این صحنه را برای اجرای نمایش انتخاب کرده و با تجربه‌ی لذت‌بازی در نمایش خیابانی، به این سمت و سو گرایش پیدا کرده است.

مهدی نعمتی مقدم، نویسنده و کارگردان حمل بر آسایش:

دو توپ سمج، کافکا و کودک درون

دو توپ به سراغ مردی آمده‌اند، نه معلوم است از کجا و نه اینکه کدام نیروی ناشناخته آن‌ها را هدایت می‌کند. آن‌ها اصرار دارند همیشه همراه مرد باشند و مرد از این نگران است که دیگران درباره‌ی او چه قضاوتی خواهند کرد و دیگر این‌که چطور می‌تواند از شرشان خلاص شود...

داستان، داستان کافکاست، اما نه همان قصه‌ی آشنای مسخ که داستان **بلونفلد پیر پسر**. مهدی نعمتی‌مقدم که این داستان را دستمایه‌ی نمایش **حمل بر آسایش** قرار داده است، درباره‌ی انتخاب خود توضیح می‌دهد: فرانتس کافکا عموماً با شاهکار خود، مسخ، به واسطه‌ی ترجمه‌ی صادق هدایت در بین فارسی‌زبانان شناخته شده

است، در این داستان آنچه رعب‌آور است، تبدیل شدن گرگور (شخصیت اصلی مسخ) به سوسک نیست، بلکه واکنش خود او و اطرافیان است که این مسأله را به سادگی پذیرفته‌اند. به نظر من این همان وحشتی است که کافکا از آن سخن گفته و در داستان **بلونفلد، پیر پسر** نیز این مسأله به شکل دیگری تکرار شده که همان ماجرای توپ‌هاست، جهان رعب‌آوری است. هیچ‌کس نمی‌تواند از این مطمئن باشد که روزی از خواب برخیزد و سوسک یا هر چیز دیگری نشده باشد یا نیمه شبی دو توپ در اتاق او را نکوبد.

او معتقد است: جوهره‌ی این چنین داستانی راه به دنیای نمایش عروسکی می‌برد، نه صرفاً وجود جذاب دو توپ. علاوه بر این از دل **بلونفلد** - شخصیت مخلوق کافکا - در جریان تحلیل روان‌شناختی ما از متن، شخصیتی دیگر سر برآورد: «کودک درون» که در قالب یک عروسک کوچک وارد نمایش شد و ما را بر آن داشت تا به اقتباسی نمایشی از داستان کافکا بپردازیم.

او برای اجرای این اثر تکنیک نمایشی «سیاه» را در نظر گرفته، اما به فراخور صحنه‌ها و مفهوم داستان از عروسک‌های دستکشی و سایه نیز استفاده می‌کند.

مخاطب نمایش نیز می‌تواند «بزرگسال‌ها هم باشد، بی آن‌که نیازمند آشنایی از پیش با داستان اصلی باشند».

هیچ عروسکی غمگین نبود

۱.م

سرانجام پس از یک سال دوری عروسک‌ها از صحنه‌های تئاتر، در اواخر پاییز و اوایل زمستان سال ۱۳۸۶، رحمت‌الله محرابی به عنوان دبیر دوازدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی معرفی شد و در پنجمین روز از دی ماه به طور رسمی اداره‌ی کل هنرهای نمایشی اعلام کرد که جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی در مرداد ماه برگزار می‌شود و در پی آن بود که موجی از شور و شوق میان علاقه‌مندان و گروه‌های نمایش عروسکی ایجاد شد تا پس از دو سال از پایان یافتن یازدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی که در تابستان سال ۱۳۸۵ در تهران برگزار شده بود، فرصت دوباره‌ای برای حضور گروه‌های نمایش عروسکی در صحنه‌های تئاتر فراهم شود.

به تکاپو افتادند و از میان اسطوره‌ها، داستان‌ها و افسانه‌های کهن، آثار کلاسیک و... به ارائه طرح و نمایشنامه پرداختند.

با آغاز سال ۱۳۸۷ و پایان تعطیلات نوروزی، انتظار گروه‌ها به سر رسیده بود و هیجان گروه‌ها برای دریافت نتایج روز به روز افزایش پیدا می‌کرد و در این ماراتن نفس‌گیر بود که در بیست و هفتمین روز از فروردین ماه نتایج بازخوانی متون اعلام شد و در پی آن بود که عده‌ای زیادی خرسند گشتند و هیچ عروسکی نبود که غمگین باشد!!!

بنا بر اعلام دبیرخانه‌ی جشنواره و برای اولین بار به گروه‌هایی که نمایشنامه‌های آن‌ها پذیرفته نشده بود، فرصت تمرین داده شد تا پس از بازبینی درباره‌ی آن‌ها تصمیم‌گیری شود و بار دیگر روزنمای از امید در دل بسیاری از گروه‌های نمایش عروسکی پدیدار

آثاری که در بین گروه‌های ایرانی و حتی بین‌المللی دیده می‌شود، می‌توان به داستان‌ها و افسانه‌های کهنی دست پیدا کرد که با شیوه و ساختاری جدید عرضه شده‌اند.

از داستان‌های کهن و اصیل ایرانی چون **علی بابا، ماه پیشسونی، کدو قلقله‌زن** و... گرفته تا اسطوره‌های ایرانی همچون **آرش** و... آثار کلاسیک جهانی مانند **رومئو و ژولیت، مکبث** و... همگی آمده‌اند تا روایت‌هایی جدید را به وجود آورند و حال و هوای نویی به جشنواره‌ی دوازدهم ببخشند. پس از ارسال فراخوان جشنواره به گروه‌های نمایشی فرصت داده شد تا ۱۵ بهمن ماه طرح‌ها و تا ۲۵ اسفند سال ۱۳۸۶ نمایشنامه‌های خود را به دبیرخانه‌ی جشنواره ارائه دهند. در همین فرصت بود که نمایشگران عروسکی

در فراخوان جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی، هدف از برگزاری این جشنواره، کمک به رشد کمی و کیفی نمایش‌های عروسکی با تبادل تجربه و عرضه‌ی توانمندی‌های گروه‌های نمایشی ایرانی در عرصه‌ی بین‌الملل و دستیابی به متون و منابع تخصصی عنوان شده بود.

با آن که موضوع جشنواره آزاد اعلام شده بود، اما محورهایی چون فرهنگ ملل، متون و افسانه‌های کهن ایرانی، مثل‌ها و ضرب‌المثل‌ها، اعتقادات، آیین‌ها، آداب و رسوم، ارزش‌ها و ویژگی‌ها و... از اولویت‌های اعلام شده از سوی اداره‌ی کل هنرهای نمایش بود که با تأکید همراه شده بود.

در حال حاضر و با یک نگاه کلی به آثار راه یافته به جشنواره می‌توان به علاقه‌مندی گروه‌ها به موضوع‌های اعلام شده پی برد و علاوه بر تنوع

امیر سلطان احمدی و هدیه هاشمی نویسنده و کارگردان نمایش به کسی نگیا

نمایشی با یک تماشاگر

انسیه کریمیان

فکرش را بکنید، تماشاگر نمایشی باشید که فقط شما بیننده‌ی آن هستید. نمایشی که در یک چادر کوچک تنها برای یک نفر اجرا می‌شود و دو عروسک‌گردان و سه عروسک بازیگر آن هستند. شاید این نمایش زمان کوتاهی داشته باشد و فقط سه دقیقه طول بکشد، اما، احساس یک اجرای خصوصی به بیننده دست می‌دهد، به خصوص که موسیقی از طریق هدفون به گوش تماشاگر می‌رسد و او تنها شنونده‌ی نواهای مربوط به حرکت عروسک‌ها و حرفی باشد که می‌خواهند بزنند.

بسیاری از دانشگاه‌ها سالن‌های خوبی برای اجرای نمایش دارند که مورد استفاده قرار نمی‌گیرد.

هدیه هاشمی، فارغ‌التحصیل نمایش عروسکی از دانشکده‌ی سینما تئاتر دانشگاه هنر، دیگر نویسنده و کارگردان نمایش **به کسی نگیا** درباره‌ی چگونگی رسیدن به ایده‌ی ابتدایی استفاده از فضای بسته برای اجرای تئاتر توضیح داد: در چند جشنواره‌ی بین‌المللی کارهای تک نفره دیده بودیم که البته در داخل چادر نبود، بلکه از دوربین‌های عکاسی قدیمی استفاده شده بود که عکاس‌ها سرشان را داخل پارچه‌ای می‌کردند و عکس می‌گرفتند.

تماشاگر به جای عکاس سرش را داخل پارچه می‌کرد و نمایش را می‌دید. ما به این دلیل که می‌خواستیم فضای توهیم‌زایی داشته باشیم، چادر را انتخاب کردیم که تاریک باشد. هدیه هاشمی افزود: تصمیم گرفتیم از شیوه‌ی اجرای میدانی استفاده کنیم، چون در غیر این صورت تماشاگر با توجه به تهیه‌ی بلیت باید در صف تماشاگرها منتظر بماند و از طرفی احتیاج به فضای بسته‌ای داریم که یک چادر در محوطه‌ای باز کفایت می‌کند. وی ادامه داد: مردم شناخت زیادی از تئاتر ندارند. تئاتر کلنی کوچکی است که ما خودمان خوشحال و شادیم که داریم در آن کار می‌کنیم.

چنین تئاتری، یک اتفاق دوست‌داشتنی است که از آن بوی تازگی به مشام می‌رسد و یک فکر متفاوت را رونمایی می‌کند.

امیر سلطان احمدی نویسنده و کارگردان نمایش **به کسی نگیا** در رابطه با شیوه‌ی اجرای نمایشش می‌گوید: ما سعی کردیم کارمان تجربی و از جهاتی نو باشد. اگرچه در این کار از یک قصه‌ی تکراری که خلقت آدم است استفاده کرده‌ایم، اما سعی کردیم در اجرا به تکرار مکررات نرسیم، همچنان که در طرح‌مان هم نوشتیم می‌خواهیم در این کار تمام حواس پنج‌گانه‌ی تماشاگر درگیر باشد. شیوه‌ی اجرایی که ما در نظر گرفته‌ایم با یک تماشاگر اتفاق می‌افتد و این مسأله در ایران کاری تازه است، اگرچه امکان دارد در کشورهای دیگر سال‌ها پیش چنین تجربه‌هایی رخ داده باشد. وی یکی از کمبودهای تئاتر کشور را قهر مردم با تئاتر می‌داند و معتقد است: اگر ما بتوانیم یک جلوه‌ی تصویری انتخاب کنیم که برای رهگذران جذابیت داشته باشد و آن‌ها را به نمایش و تماشای آن ترغیب کند، برای تئاتر پیش برنده است. چراکه تئاتر مال مردم است. نمایش خیابانی برای این به وجود آمده که افرادی که نمی‌توانند به تئاتر بروند، بتوانند از این امکان استفاده کنند، به نظرم این نوعی ویتترین برای تئاتر است.

شد و اتفاقاً برخی از گروه‌هایی که نمایشنامه‌های آن‌ها پذیرفته نشده بود، در مرحله‌ی بازمینی رضایت هیأت انتخاب را جلب کردند و موفق به ورود به جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی شدند. پس از اعلام نتایج بازخوانی، نام سی و پنج گروه نمایش عروسکی تهرانی و بیست و یک گروه شهرستانی در بخش صحنه‌ای دیده می‌شود و در بخش میدانی هم در مجموع شانزده گروه تهرانی و شهرستانی حضور داشتند. روز سه‌شنبه یازدهم تیرماه، روز حساس و سرنوشت‌سازی برای گروه‌های نمایشی عروسکی بود که پس از دو سال عطش حضور در صحنه را می‌چشیدند. در این روز نشست هیأت انتخاب تشکیل شد و سرنوشت گروه‌ها برای حضور در جشنواره‌ی دوازدهم شکل گرفت. هفده نمایش خیابانی عروسکی در پنج اثر مربوط

به دفاع مقدس و دو اثر خیابانی خیمه شب‌بازی تشکیل دهنده‌ی بخش خیابانی جشنواره بودند. سیزده نمایش عروسکی ایرانی برای حضور در بخش مسابقه‌ی بین‌الملل پذیرفته شدند که در کنار هفت نمایش خارجی به رقابت با یکدیگر بپردازند. همچنین در بخش مسابقه‌ی ایران بیست و پنج نمایش پذیرفته شدند که از این تعداد سهم تهران بیست و یک گروه و سهم شهرستان‌ها چهار گروه بود. در بخش مرور جشنواره پنج نمایش روی صحنه می‌روند که چهار گروه تهرانی در کنار تک گروهی از شهرستان این بخش را تشکیل می‌دهند. سی‌مین امیران با نمایش **رمپل** و بهروز غریب‌پور با نمایش **اپرای عروسکی مکتب** به تنهایی و به ترتیب در بخش‌های

جنبی و ویژه بین‌الملل حضور خواهند داشت. در بخش بین‌الملل هم در روز هفتم مرداد عنوان هفت نمایش منتخب اعلام شد که البته پیش از این مقرر شده بود تا یازده گروه نمایشی خارجی در جشنواره حضور یابند، که این امر محقق نشد تا دو گروه از کشورهای ایتالیا، دو گروه از اتریش، دو گروه از هلند و یک گروه از بلاروس ترکیب نهایی نمایش‌های بخش بین‌الملل جشنواره‌ی دوازدهم تئاتر عروسکی را تشکیل دهند. دوازدهمین جشنواره‌ی تئاتر عروسکی روز شنبه بیست و ششم مرداد با معرفی نفرات برگزیده در فضای باز تالار وحدت به کار خود پایان می‌دهد تا عروسک‌ها برای دو سال از تئاتر خداحافظی کرده و به خواب زمستانی فرو روند...

از خیمه شب بازی به نمایش عروسکی

ای

متعددی پیرامون تاریخ خیمه شب‌بازی در ایران وجود دارد. عده‌ای با اتکا به نوشته‌های نویسندگان و شعرا و جست‌وجو در متون کهن ایران عمر این هنر را در کشورمان به بیش از ده قرن تخمین می‌زنند، ولی عده‌ای معتقدند این فن از هند وارد ایران شده و دلیل آن را بت‌پرستی مردم هند و توجه آن‌ها به عروسک و نمایش‌های عروسکی عنوان می‌کنند. نمونه‌ای از اجرای نمایش عروسکی از سوی هندی‌ها به زمان بهرام گور برمی‌گردد که شمار زیادی نوازنده و بازیگر هندی به ایران آمده بودند و اجرای نمایش عروسکی از برنامه‌های آن‌ها بوده است. مسأله‌ی قابل اهمیت شرقی بودن این نمایش و خاستگاه آن در کشورهای ایران و هندوچین است.

خیمه شب‌بازی ایرانی از فولکلور بهره می‌جوید و با استفاده از «ضرب» و آوازهای محلی اجرا می‌شود. بیشتر که تالارهای عمومی نمایش وجود نداشته و یکی از مهم‌ترین اماکن تجمع مردم قهوه‌خانه‌ها بوده، بازدیدکنندگان از این مکان برای اجرای نمایش مورد نظر خود استفاده می‌کردند که با استقبال زیادی مواجه می‌شدند و عده‌ای از مردم برای دیدن خیمه شب‌بازی به قهوه‌خانه‌ها می‌رفتند. آنچه مسلم است این است که مردم عروسک‌ها را در زندگی‌شان پذیرفته‌اند و با آن‌ها به عنوان انسان‌های کوچک بی‌جان که انسان‌های بزرگ به آن‌ها جان می‌دهند، ارتباط برقرار می‌کنند. عروسک‌ها در نمایش عروسکی با حرکات، اشارات و هدفی که در قصه دنبال آن هستند، به بینندگان‌شان حقایق زندگی اجتماعی و ارزش‌های فرهنگی را نشان می‌دهند و از سر صداقت آن‌ها را وادار به پذیرش و تأثیر می‌کنند.

نمایش عروسکی امروزه در امتداد سالیان متمادی خیمه شب‌بازی، کار خود را به صورت مستقل دنبال می‌کند و اهالی هنر را از عروسک‌ساز و بازی‌دهنده و نویسنده و کارگردان و طراح صحنه و... جهت هدفی واحد گرد هم می‌آورد. همچنین می‌تواند بانی امر مقدس آموزش باشد و با استفاده از انتقاد و کمدی در کنار جادوی تأثیرگذاری عروسک‌ها راهش را به سمت تکامل هنری ادامه دهد که هنر همزاد انسان است و پایه‌های او به سمت واقعیت قدم برمی‌دارد. به کمک عروسک و کلام می‌توان خلق کرد، پریش کرد و روزنه‌ای به واقعیت و تجربه‌های انسانی گشود.

در کشور ما نمایش عروسکی یادآور و تداعی‌کننده «خیمه شب‌بازی» است. نمایشی که با استفاده از عروسک، در یک صحنه کوچک اتفاق می‌افتد و مربوط به فرهنگ غنی و کهن ایران است. این هنر که در اغلب جشن‌های ملی و مذهبی و همین‌طور عروسکی‌ها مورد استفاده قرار می‌گرفته، از حمایت شاهان و اشراف بهره‌مند بوده است. به نظر می‌رسد خیمه شب‌بازی از زمانی که زندگی در فضایی مثل چادر جریان داشته، شکل گرفته و به دلیل فضای چادر و اجرای نمایش از طریق عروسک‌های دست‌ساز، هنگامی که اهالی یک قوم یا عشیره از فراغت کار روزانه دور هم جمع می‌شدند و شب هنگام با استفاده از متون کهن یا افسانه‌های رایج عروسک‌های‌شان را به حرکت در می‌آوردند، با این نام گسترش یافته است. دکتر محمد معین در فرهنگ ارزشمندش درباره‌ی خیمه شب‌بازی آورده است: یکی از هنرهای نمایش که در آن عروسک‌ها را از پشت پرده یا خیمه‌ی کوچکی به وسیله‌ی سیم یا نخ به حرکت درآوردند و یک تن از داخل خیمه به زبان آن‌ها سخن گویند. معین «پرده‌بازی» را مترادف «خیمه شب‌بازی» دانسته است، اما در اصل این دو با هم تفاوت‌هایی دارند و شاید دلیل مترادف کردن این‌ها استفاده از عروسک به عنوان مهم‌ترین ابزار هنر‌نمایی بوده و در پرده‌بازی یا «بازی خیال» تماشاگر به‌طور مستقیم عروسک را نمی‌بیند، بلکه سایه‌ی آن‌هاست که با استفاده از یک منبع نور و پرده قابل رؤیت است. در صورتی که در خیمه شب‌بازی عروسک‌ها بدون هیچ‌گونه واسطه‌ای، رودرروی بیننده قرار می‌گیرند و نمایش داده می‌شوند. رد پای از اهمیت این هنر و پیشینه‌ی آن را می‌توان در متون کهن فارسی جست‌وجو کرد:

در پرده‌ی دل آمد دامن کشان خیالش

جان شد خیال بازی در پرده‌ی وصالش

خاقانی

یا

ور به شاهی سرفرازی می‌کنی

طفل راهی، پرده‌بازی می‌کنی

عطار

«خیمه شب‌بازی» از قرن‌ها پیش معمول بوده است، اما معلوم نیست تولد این هنر در کجا و در چه زمانی رخ داده، به همین دلیل نظرهای

The Message of the Minister of Culture and Islamic Guidance

Religion is imbued with meaning, inspiration and truth; exactly those notions used by artists in their works to elevate their arts. The permanence of an artwork is relied on reaching to such elevation.

Puppet theater with all features and means is to express human ideas, although at first sight seems to be a simple entertainment or even childish pastime. But puppets are symbols of the human concepts and tools for culture making.

They are unanimated objects which are given life and are animated. Through human intellect and feeling, these ordinary objects speak, move and charm people. In the course of human history, puppet plays have manifested various rituals, religious and dramatic themes, whether in humorous or upsetting moods. They have always been an influential medium for conveying different political, religious,

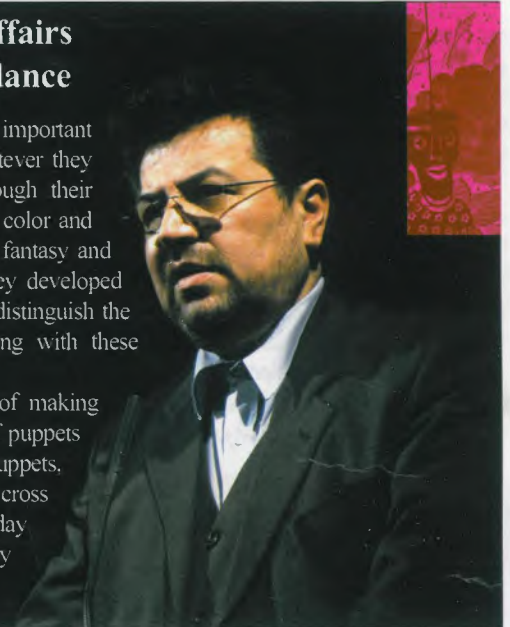

social and cultural messages. Sometimes they have served educational purposes; some other times have been simply entertaining. Now the new expressive modes of puppet theater lead us to new horizons and realms. In addition, modern techniques and methods testify to the unlimited extension of such an ancient human art. This dramatic genre while employs the simple childish instruments, has the potential for expressing even the most problematic and complicated human concepts. Puppets can also be human companions and confidants.

The Message of Deputy of Artist Affairs in Minister of Culture & Islamic Guidance

From the outset, puppet theater has shouldered an important commitment. The artists used puppets for expressing whatever they wished, but could not be achieved in real world. Through their imaginative minds, the puppet artists brought wood, cloth, color and designs together to create an amazing world imbued with fantasy and mystery. By employing these seemingly plain objects, they developed such an extraordinary world that we, audiences could not distinguish the boundary between fantasy and reality in it. Sympathizing with these gathered objects, we both share their joys and sorrows.

Giving life to puppets and paving the difficult way of making fantasy demand love and belief; belief in the innocence of puppets and those hands who breathe life into them. For watching puppets, hearing their stories and sympathizing with them, one must cross over modern machine life, forget the ordinariness of everyday life and various concerns which moves us away from fantasy to face reality.

The Message of Head of the Center for Dramatic Arts

A world without puppets would be the one devoid of childhood, a world lacking emotions, memories and past legacies belonging to a pure and simple time; when a little puppet was the friend and confidant of human being. The world of puppets is imbued with mysteries, hopes and desires, tears and smiles that make sense with a single dream and will last forever. Puppet is the human double from birth until old age.

In this world with your kind and innocent gaze, you

travel beyond your dreams to illustrate those things which are not always accessible.

Sometimes in the midst of designs, memories and fantasies we high-spiritedly laugh toward sky. At other times, we bring sadly tears to inanimate faces. Before you could sigh, you are captured in the frame of big eyes. You will ride the waves in blue color up to the sky and make a memory for the coming years

The Message of Secretary of the 12th Tehran International Puppet Theater Festival-Mobarak

Among various genres of dramatic arts, puppet theater has a particular status, since unlike the others does not require the physical presence of performer on the stage. Moreover, it's not limited to whatever contained within the sphere of mere thinking. Puppet theater is an opening to the fantastic realms of human mind. It is the reminder of our remote childhood and dreamlike or inaccessible world of adulthood, the world which is extremely desired by us, even though sometimes no sign of it is traceable. Nevertheless, what magic does lie in the world of puppets which at times moves us to regretful tears and other times raises a passionate laugh? Doesn't such sympathy with puppets testify that our childish and innocent spirit is still alive? If it is so, we are the real winners of puppets game.

An Interview with Hossein Parsaei, Head of the Center for Dramatic Arts

The major obstacle on the way of our puppet theater groups is financing for the establishment of puppet production workshops, a task which currently seems so essential. What have you done to remove such an obstacle?

Regarding the tendency and enthusiasm of Iranian puppet theater family, we decided to allocate a special showtime for puppet plays in Honar Hall until the end of this Iranian year. Of course we are to assign an independent hall for puppet shows.

Employing the existing places and facilities would have good achievements. The other point is that we have predicted the establishment of an independent small workshop for making puppets to be located on the roofs of Honar Hall. In the early stages, such a workshop will be satisfying. From the other hand we have reached an agreement with Roudaki Foundation to make their spaces (parking of Vahdat Hall and existing workshops) available to puppet troupes for designing a workshop and making puppets. Of course these are governmental supports. If the private sector, theatrical groups and private workshops decide to establish such workshop, we are ready to concentrate our activities to support them.

International section of the festival is still suffering from numerous problems. I remember that in the 25th Fajr International Theater Festival, you said that for the political approach of the ninth Islamic Republic government, some foreign troupes are not likely to participate at the festival. Do you think that politicization of the festival will be advantageous, or have you find a strategy for more interaction with these groups?

Relying on my experience, I should say that the selection of foreign works and troupes is not overshadowed by seemingly political relations and presumption of other countries toward Iran.

I don't mean in terms of works' selection, actually I'm referring to the participation of some groups in the festival.

In my view, selection of works and participation of foreign groups are not that much influenced by these problems. But in selection of the works, we have our own cultural standards. The first point is the works should possess the minimal harmony with our culture.

Moreover, in our selection creativity, innovation and technique are taken into consideration.

So the earlier approaches have been cultural-artistic and other issues were not defining. Of course, sometimes negative propagations of foreign media and false assumptions about security in the region puzzle some groups. But when they travel to Iran, the misconceptions are eliminated. Finally it must be pointed out that some groups relinquish because they don't reach to a professional agreement with us.

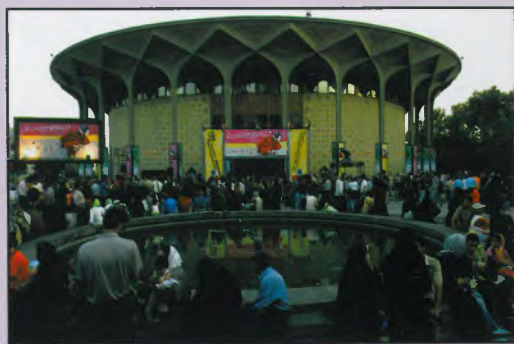
Previously, there were some discussions on holding the 12th international puppet Theatre Festival in Shiraz. For what didn't it come to a result?

In respect to our objectives in the center, for decentralization of Tehran, development of a general culture and elevating the quality of theater in other Iranian provinces, we prefer to hold national and international events in cooperation with other provinces. The same thing happens in a smaller scale in provincial and regional theater. But holding national and international festivals demand big budgets. Therefore it could happen in those provinces whose governments in cooperation with cultural officials have enough experience and competence for organizing such events. Currently the volunteered provinces are not qualified for the task.

When Puppets Came to Life

A Report on the Opening Ceremony of the 12th Tehran International Puppet Theater Festival-Mobarak

Last night the puppets participating at the 12th Tehran International Puppet Theater Festival-Mobarak began to move among people and made themselves ready for a week long work and competition. The tall puppet of Tajik artists called Parto Banou joined to local puppets of southern Iran, the sound of music and people who had come to the open area of City Theater commenced the festival. Meanwhile fireworks and a laser show added to the passion and delight of opening ceremony. After music presentation, some street theater groups performed and then Rahmatollah Mehrabi, secretary of the festival delivered the message of Mohammad-Hossein Saffar Harandi, minister of Culture and Islamic Guidance. Afterwards, Mehrabi

presented a report of activities for organizing and holding the festival, introduced various sections of the event, boards of Juries and the number of participating shows at the festival. Finally he wished a prosperous year for the family of Iranian puppet theater.

MOBARAK

